

atlantisz: süllyedő városok szigetek

- versvázlat -

(utólagos részletek)

(kert)

kora reggel apa és anya dolgozni mennek
mama a konyhában a lábasokkal csörtög
addig csörtög amíg fel nem ébredek

úszik a reggelben a kossuth rádió műsora
beszúr a nap a konyha ikerablakán
épp mamát szúrja ki s ő engedelmesen
mintegy ünnepélyesen vonul elé
a déli harangszóig gyomlálja a kertet
a kert külön világ mamáé és az enyém
ugyanaz és mégsem
mama számára más

a sűrűn beültetett virágágyásokban
hagyma hagymát gyökér gyökeret ér
csak kis késsel lehet
centiméterről centiméterre haladva
fellazítani a földet
tavasszal az első benyomás
a talaj mámorító-részegítő illata
de honnan tudom akkor
mi hogyan mámorít

az első cigaretta után
végighullámzik a sétány

a tenger apályt-dagályt váltó
hullámszáma elakad
a sör keserű a bor fanyar íze illata
idegen házibulikon
valamilyen likőrök édese
a túl sok édestől
gyorsan felszívódik a szesz
nem kevésbé bódítanak a föld férfias
illatából feltörő nőies virágillatok
hóvirág ibolya nárcisz aranyág
jácint tulipán
sárga lila piros fehér kelyhekből
s mondén feketéből áradó fanyar illatok
hozzá a jácint részegítő édese
minél közelebb a vad alanyhoz
annál áthatóbb illat
minél nemesebb annál több
csipkés szíromfodor
frigiddé nemesített illattalan
virágfejeket himbál a szél
almavirág fehérje barack rózsaszínje
a végtelen égszínkékje fönt
a föld barna mélye lent
szilárd talaj a talp alatt
ahonnan könnyen tovaszállok
s ahová nagy biztonságban visszaérkezem

a kútba kiáltott hangra visszhang felel
remegő örvénykarikák
ha a mélybe engedett vödör vízszintet ér
kúthideg reggelek zavarba ejtő színek illatok
bársonyosság édesség hideg-meleg
a nap hevít a víz hűt
méhek zümmögnek legyek cikáznak
a zümmögést a déli harangszó átszeli
anya a munkahelyén karórájára pillant
hogyan pontos-e (vadonatúj aretta)
apa szemlét tart az irodában
az íróasztal papírjai felett
mama a konyha küszöbére helyezi a kést
főzni indul

én a távol- és jelenlevők között se itt se ott
ólálkodom a végtelenség átlói között

állatokkal növényekkel fákkal
fényel színekkel illatokkal telnek a napok
érezni látni az időt azt hogy van
hol megáll hol suhan
hol lassan hol gyorsan mozdítja szellős szárnyait
teljes a kép színben hangban illatban pompában
testek és formák közelítenek-távolodnak
a kovácműhely falánál
és az almafa alatt a legmélyebb az árnyék
elsüllyedt éden színfalai között hasít a fény
atlantisz jéghegy csak a csúcsa látszik
súlyának kilenctizede a víz alatt

(2008)